

Arendsoog... om oog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog... om oog

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1972

© P. Nowee, 1972

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1042 6 (paperback)

ISBN 978 90 499 1156 0 (hardback)

ISBN 978 90 499 1101 0 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Desert Town

‘Ik ben bijzonder tevreden, mister Stanhope,’ zei Charles S. Wright, terwijl hij op het hek van de corral leunde. ‘Bijzonder tevreden!’ Mensen die bankier Wright kenden, wisten dat het een van zijn gewoontes was om zichzelf steeds te herhalen. ‘Je zou niet zeggen, dat die dieren zo’n lange reis achter de rug hebben. Je zou het niet zeggen!’

Bob Stanhope, onze lezers beter bekend onder zijn bijnaam Arendsoog, glimlachte bij dit compliment. ‘Het doet mij plezier dat ze naar uw zin zijn, sir.’

‘Charley voor vrienden, mijn beste! Charley!’

‘Zoals je wilt... Charley,’ zei Arendsoog. ‘Maar dan ook geen ‘mister Stanhope’ meer! De naam is Bob.’

De bankier gaf Arendsoog een joviale maar dreunende klap op de schouder. ‘Zo mag ik het horen, Bob. Desert Town ligt ver van de bewoonde wereld en de mensen zijn hier niet erg formeel.’

Arendsoog draaide zich om en leunde met de rug tegen de corral. Desert Town lag inderdaad bijna aan het einde van de wereld, dat had hij terwijl hij zijn kudde voortdreef, wel gemerkt. Hij keek naar de kleine witte huisjes die als het ware ingeklemd lagen tussen twee uitlopers van de Monk Mountains. Vanuit het stadje, dat tegen een langzaam glooiende helling was gebouwd, moest men een schitterend uitzicht hebben op de woestijn waaraan het zijn naam te danken had (desert = woestijn). Vroeger was Desert Town niet meer dan een soort pleisterplaats voor trekkers, drijvers, toevallig passerende reizigers of rondzwervende en werkzoekende cowboys geweest. Aan het rustige leven in Desert Town was echter een abrupt einde gekomen door een kapitale blunder van een ingenieur van de East-West-Rail-ways. Of de man bij het uitstippelen van een nieuwe lijn nu een verkeerde kaart voor zich had gehad of de goede kaart op zijn kop had gehouden zal wel nooit bekend worden. Een feit was echter dat toen de spoorwerarbeiders de onherbergzame Monk Mountains bereikt hadden, landmeters tot de ontdekking kwamen dat de spoorlijn op papier over

een aantal nog nimmer bedwongen steile bergtoppen voerde. Op een spoedbijeenkomst van de directie van de E.W.R. had men toen besloten de lijn naar het zuiden te laten afbuigen en om de Monk Mountains heen te leiden. En zo was Desert Town door een fout van een ingenieur uit zijn isolement gehaald. Sinds het moment dat de treinen in het stadje een stop maakten, was het snel belangrijker geworden. Er vestigden zich belangrijke veekopers en al spoedig was ieder vruchtbaar stukje grond aan de rand van de ongenaakbare woestijn met hekken omgeven. Ranchers uit een gebied van vele honderden vierkante mijlen kwamen tot de ontdekking dat het voordeliger was het vee in Desert Town aan de veekopers te verkopen, dan het zelf naar de grote steden in het westen te drijven. In het laatste geval zou een drijftocht weken, ja vaak zelfs maanden langer duren. Weken of maanden waarin de kudde voortdurend door gevaren bedreigd werd. Ieder stuk vee dat verloren ging, betekende een lagere opbrengst. En hoeveel gevaren bedreigden een kudde niet? Hoe vaak gingen er niet dieren verloren bij het oversteken van een rivier, bij een moeilijke passage door de bergen, door aanhoudende droogte of door het werk van veedieven? Weliswaar lagen de prijzen die zij voor hun vee in Desert Town maakten, lager dan in de grote steden in het westen, maar daar stond weer tegenover dat de ranchers voor een veel kortere periode veedrijvers hoefden aan te nemen en dus ook uit te betalen! Het ging Desert Town goed!

De rijke veekopers, die vaak alleen maar een 'zetbaas' in Desert Town hadden, werden nog rijker en het was dan ook niet verwonderlijk dat menigeen probeerde om een graantje van de voorspoed mee te pikken. Vele 'zetbazen' begonnen voor zichzelf en sommige inwoners van Desert Town, die bij wijze van spreken nog nooit een koe gezien hadden, stortten zich in zaken. In die begintijd van Desert Towns bloei sprak men dan ook niet van vee of van koeien, maar had men het over 'lopend goud'.

Charles S. Wright, die zich aanvankelijk als bankier in het stadje gevestigd had, wat hem overigens geen windeieren had gelegd, Charles Wright begreep na een paar jaar dat hij met het in zijn bank geïnvesteerde geld in het groot vee kon gaan in- en verkopen. Binnen drie jaar was de naam Wright niet meer weg te denken uit Desert Town!

Toch was het niet allemaal rozengeur en maneschijn in het stadje. Cowboys, die over het algemeen slechts voor de duur van de drijftocht aangenomen waren, kwamen, als het vee was afgeleverd, op straat te



staan. Meestal hadden ze goed verdiend, maar een paar bezoeken aan de vele saloons, een spelletje poker, een nieuw zadel of nieuwe kleren maakte menige cowboy binnen de kortst mogelijke tijd straatarm. Velen probeerden in het slechte jaargetijde toch nog op een eerlijke manier hun brood te verdienen. Anderen zochten hun troost in de fles en een enkeling kwam op het slechte pad.

Terwijl zij door de drukke hoofdstraat naar de Bank liepen, viel het Arendsoog op, dat bijna iedere voorbijganger Charley Wright groette. De bankier moest erg gezien zijn. Wright op zijn beurt scheen iederen bij zijn voornaam te kennen.

‘De hitte valt me alles mee, Charley,’ zei Arendsoog na enige tijd.

‘Je zou verwachten weg te smelten in een stadje aan de rand van de woestijn!’

Charles Wright wees naar de bergen, die als een steile muur achter Desert Town oprezen. ‘De mensen hier noemen die bergen wel eens ‘onze grootste schat’,’ vertelde hij. ‘De wind die hier het meeste heerst, is een soort valwind uit de bergen. In de zomer houdt die de ergste hitte op een afstand, maar in de winter kan het hier ijsig koud zijn.’

Arendsoog knikte begrijpend. Plotseling voerde een briesje een zo walgelijke stank mee, dat hij demonstratief de neus dichtkneep.

Charley Wright schoot in de lach. ‘De zegeningen van de vooruitgang, Bob! Slechts een gedeelte van het vee, dat je in de corrals zag staan, wordt levend per trein vervoerd. Vroeger al werd ongeveer de helft van de kuddes in de slachterij buiten de stad geslacht, gezouten en gedroogd. Sinds twee jaar is daar nu een moderne fabriek bijgekomen waar ze vlees in blikken verpakken.’ Hij zweeg even en keek naar een paar gieren die boven het stadje zweefden. ‘Oh, denk niet dat ik tegen de vooruitgang ben, Bob. Integendeel! Integendeel! Vroeger zorgden de gieren echter voor het opruimen van de karkassen van de geslachte en gezouten koeien. Die nieuwe fabriek verwerkt echter ongeveer vijf keer zoveel als vroeger en daar kunnen zelfs zulke schrokkers als gieren niet tegenop. Er wordt zelfs beweerd, dat ze kieskeurig geworden zijn en alleen de lekkerste hapjes nog lusten. De rest ligt te rotten in de zon.’

Ze hadden het bankgebouw bereikt en Charley hield de deur voor zijn gast open. De twee jonge klerken stonden beleefd op, toen de baas binnenkwam.

In het kantoor achter de Bank zonk Arendsoog weg in een diepe,

leren fauteuil. Wright bood hem een sigaar aan, die hij echter afsloeg. 'Zullen we dan maar tot zaken komen? Hoe wil je je geld hebben, Bob?' vroeg de bankier.

'Heb je relaties met een bank in Arizona?'

'Inderdaad. Onder andere met de Phoenix Central Bank.'

'Dat komt goed uit. De bank in Dorwan, waar ik gewoonlijk zaken mee doe, is een soort bijkantoor van de Phoenix Central,' zei Arendsoog. 'Eh... als je me vijfhonderd dollar contant geeft, kan ik mijn drijvers betalen. Dan houd ik nog voldoende over voor de terugreis en eventualiteiten. Schrijf voor de rest van het bedrag maar een wissel uit op de Phoenix Central Bank.'

Charley Wright haalde een grote sleutelbos uit de bovenste lade van zijn bureau en liep naar de kluis, die tegen de muur stond. Even later keerde hij terug met een stapel bankbiljetten, die hij voor Arendsoog uittelde. 'Dat is dat! Nu nog even mijn handtekening onder deze wissel... Alsjeblieft, Bob.'

Arendsoog pakte het briefje aan en borg het zorgvuldig weg. Hij schudde de uitgestoken hand van de bankier. 'Het was prettig zaken met je te doen, Charley!'

'Het genoegen was helemaal aan mijn kant en ik hoop dat het niet bij dit eerste contact blijft,' antwoordde de bankier beleefd. 'Misschien zien we elkaar volgend jaar weer!' Hij deed zijn gast uitgeleide en keek hem na, terwijl Arendsoog de hoofdstraat overstak en de 'Cattle Saloon' binnenging.

Er ging een gejuich op onder de drijvers aan de bar, toen Arendsoog de saloon binnenkwam. Witte Veder, Arendsoogs onafscheidelijke Indiaanse vriend, zat aan een tafeltje bij het raam en Arendsoog voegde zich bij hem. De drijvers kwamen haastig naderbij, alsof ze bang waren dat Arendsoog niet voldoende geld voor iedereen had.

Met een vreemd soort weemoed in zijn hart betaalde Arendsoog de mannen uit. Hij had ze alleen voor deze tocht in dienst genomen, maar in de afgelopen vijf weken was er een band gegroeid. Het was een fijn stel kerels geweest. Neem Pookey nu. Wat hadden ze niet moeten lachen om de grappen en vreemde opmerkingen van de kleine cowboy, maar wat hadden ze hem ook bewonderd toen hij dertig uur achtereen in het zadel bleef omdat de kudde op hol geslagen was en zich over een enorme afstand verspreid had. Of manke Jim, de kok, die op alles raad wist, die even handig met zijn potten en pannen

omging als met verband, zwachtels en pleisters. En niet te vergeten blonde Mike, de jongste van het gezelschap, die bij elke stop die er gemaakt werd, onmiddellijk naar zijn gitaar greep. Als Arendsoog de ogen sloot hoorde hij nog de lage stem van de jongen, die de oude songs van de prairie zong.

De laatste man was uitbetaald en iedereen keerde terug naar de bar. Nu kon het feest pas echt beginnen! Arendsoog en Witte Veder stonden op en met een laatste 'good luck' voor de drijvers verlieten zij de saloon.

In het 'Desert Town Hotel' was het erg druk en Arendsoog was Charley Wright dankbaar dat hij onmiddellijk bij hun aankomst een kamer had gereserveerd. Anders hadden zij zeker in de openlucht moeten slapen. Niet dat dat nu zo'n doodwond zou zijn geweest. In feite hadden zij al wekenlang niet anders gedaan. Arendsoog had zichzelf echter een goed heet bad beloofd om het stof van al die weken af te wassen.

Er werd op hun kamerdeur geklopt.

'Binnen!' riep Arendsoog.

Een al wat oudere man met een wit voorschoot opende de deur. 'Uw bad is klaar, sir!' zei hij stijfjes, terwijl hij een grote, ruige handdoek over een stoelleuning hing. 'Het is de laatste deur rechts voor de trap, sir.'

Arendsoog sprong overeind. Hij gaf de man een fooi en wachtte tot de deur achter de buigende bediende in het slot gevallen was. Toen begon hij zijn laarzen uit te trekken. 'Zeg, boy, zou jij voor mij ergens een nieuw scheermes en wat tabak willen kopen terwijl ik in het water duik?'

Witte Veder wilde het graag doen en gezamenlijk verlieten ze de hotelkamer, Arendsoog met de handdoek over de schouder.

De badkamer leek wel een sauna! Wolken stoom sloegen van het hete water in de kuip en vulden het vertrek. Arendsoog gooide een venster open en begon zich uit te kleden. Langzaam liet hij zich dan in het toch wel erg warme water zakken. Pas toen zijn lichaam aan de temperatuur gewend was, begon hij het prettig te vinden. Met gesloten ogen bleef hij liggen. Hij voelde de vermoeidheid van zich af glijden. Hij had er geen idee van hoelang hij in het bad gelegen had, toen Witte Veder's stem op de gang vroeg: 'Jij zijn klaar?'

'Ik kom eruit, boy. Nog een paar minuten!' Hij hoorde dat Witte Veder's zachte voetstappen zich verwijderden. Met tegenzin kwam

hij overeind en begon zich af te spoelen. Hij trok zijn laatste schone, zij het wat verfromfaaide shirt aan en schoot in zijn broek. Water uit zijn kletsnatte haar trok een spoor door de gang toen hij terugliep naar hun kamer. Hij schonk water uit de lampetkan en zeepte zijn gezicht in. Het mes dat Witte Veder gekocht had, was vlijmscherp en Arendsoogs harde baard vloog eraf.

‘Een mens voelt zich herboren na zo’n bad,’ zuchtte Arendsoog, terwijl hij zijn gezicht afdroogde. Hij trok zijn laarzen aan en pakte zijn leren jack van het bed. Zijn rechterarm gleed in de mouw van het jack... Toen bleef hij plotseling doodstil staan en staarde naar het kledingstuk dat over één schouder hing. Witte Veder schoot naderbij... Had zijn vriend een schorpioen ontdekt?

‘Wat loos zijn?’ fluisterde hij.

Zonder een woord te zeggen bracht Arendsoog langzaam de linkerhand naar de rechterborstzak. De drukknop op de zak was niet gesloten... Met een bijna woedend gebaar trok Arendsoog dan het kledingstuk weer uit en smet het op bed. ‘Foetsie, boy!’ mompelde hij, terwijl een verbeten trek op zijn gezicht verscheen.

‘Wie foetsie?’ vroeg Witte Veder, die er niets van begreep.

‘De wissel, boy! Iemand heeft Wrights wissel gestolen...’ Hij zweeg en wierp zich bijna op het jack. Gejaagd doorzocht hij nu alle zakken. ‘Zie je wel! Hij is verdwenen! Ik weet zeker dat ik hem in mijn borstzak heb gedaan.’ Er viel een stilte. De twee vrienden realiseerden zich onmiddellijk, dat het waardevolle papier gestolen moest zijn toen Arendsoog een bad nam en Witte Veder het nieuwe scheermes en de tabak kocht.

Arendsoog maakte een abrupt einde aan de stilte. ‘Kom mee, boy!’ Hij greep het jack en voor Witte Veder naar zijn plannen kon vragen was de cowboy al uit de kamer verdwenen.

HOOFDSTUK 2

Een ordinaire diefstal?

Mister Barclay, de eigenaar van het 'Desert Town Hotel', verbleekte toen Arendsoog hem in twee zinnen duidelijk maakte wat er gebeurd was. 'Gestolen!? In mijn hotel!' riep hij verbijsterd uit. 'Onmogelijk...'

'Onmogelijk?' antwoordde Arendsoog kort. 'Het is nog onmogelijker dat die wissel pootjes gekregen heeft.'

'Maar, mister Stanhope, ik durf persoonlijk mijn handen in het vuur te steken voor ieder lid van het personeel... In twintig jaar heb ik nog niet één serieuze klacht gehad...'

'Eens moet de eerste keer zijn,' viel Arendsoog hem in de rede. 'Begrijpt u niet, dat de dief zich steeds verder uit de voeten kan maken, terwijl wij hier Onze tijd staan te verpraten.'

'Wat moet ik dan doen, mister Stanhope?' De arme Barclay was werkelijk ten einde raad. 'Ik kan geen schandaal in mijn hotel hebben... We hebben enkele zeer rijke... eh... vooraanstaande gasten.'

'O.K., mister Barclay. Zoals u het hebben wilt,' zei Arendsoog, terwijl hij naar de deur toe liep. 'Dan doen we het op mijn manier...' Zonder zich nog langer te bedenken verliet hij samen met Witte Veder het hotel en stak de hoofdstraat over naar het sheriffkantoor.

Weer ging er kostbare tijd verloren met uitleggen wat er gebeurd was. De sheriff luisterde aandachtig. 'Alright, mister...'

'Stanhope,' vulde Arendsoog aan.

'Alright, mister Stanhope, mijn deputy (hulpsheff) gaat wel even met u mee.' Hij keerde zich half om in zijn stoel en brulde naar een man, die bezig was bij de cellen achter het kantoor: 'Stan! Kom eens hier. Ik heb een karweitje voor je... Diefstal!'

Bonkende laarzen kwamen naderbij.

'Hoe groot was die wissel eigenlijk, mister Stanhope?' vroeg de sheriff. 'Ik bedoel... eh... hoeveel geld is dat papiertje waard?'

'Iets meer dan twintigduizend dollar,' antwoordde Arendsoog.

De sheriff vloog overeind en schopte zijn stoel weg. 'Wat! Twintigduizend dollar...!?' Hij keerde zich naar zijn hulpsheff, die juist het

bureau binnenkwam. ‘Laat maar, Stan. Ik neem dit zaakje zelf. Waarschuw jij Harry even voor me. Laat hem naar het Desert Town Hotel komen.’ Hij gespte zijn koppel om en greep zijn hoed van een spijker aan de muur. ‘Houd jij een oogje op de zaak, terwijl ik weg ben?’ Met een opgeluchte Arendsoog naast zich liep hij dan met grote passen in de richting van het hotel. Er gebeurde eindelijk iets...!

Het onderzoek in het hotel had geen enkel resultaat. Kamers werden doorzocht, het personeel en de gasten ondervraagd... Niemand scheen iets bijzonders gehoord of gezien te hebben. Er verstreek een uur, anderhalf uur... Toen verzamelde iedereen zich in het kantoorje van de inmiddels wanhopige hoteleigenaar. ‘Wat een ramp...! Wat een schandaal...!’ kreunde Barclay voortdurend.

De sheriff overlegde even fluisterend met zijn deputy. Toen vroeg hij om stilte. ‘We mogen wel concluderen, dat die wissel niet meer in het hotel is,’ begon hij en na een korte stilte liet hij erop volgen: ‘...als hij er ooit geweest is...’

Arendsoog kleurde tot in zijn nek. ‘Wat wilt u daarmee zeggen, sheriff?’ vroeg hij. Het kostte hem zichtbaar moeite om zich te beheersen.

‘Het leek me voor een kind begrijpbaar,’ antwoordde de ander koel.

‘Dringt het tot u door, dat u mij beschuldigt van oplichting?’ Arendsoog kookte inwendig van woede.

‘Ik beschuldig niemand, mister Stanhope. Ik zei uitdrukkelijk “als”.’

Arendsoog slikte een keer. ‘Om u ervan te overtuigen, dat die wissel er werkelijk geweest is, hoeven we maar even een bezoek te brengen aan de bank van Charles Wright.’

‘Dat was ik dan ook bepaald van plan,’ liet de sheriff op Arendsoogs woorden volgen. En de daad bij het woord voegend, verliet hij het kantoor van mister Barclay.

Tot hun teleurstelling was mister Wright niet aanwezig. Eén van de twee klerken stond hem te woord.

‘Is mister Wright overhaast vertrokken?’ vroeg Arendsoog langs zijn neus weg.

De klerk, die Peter bleek te heten, trok verbaasd een wenkbrauw op. ‘Overhaast? Wat bedoelt u, sir? Mister Wright vertelde mij vanmorgen al, dat hij aan het eind van de middag weg moest.’

‘Zo is het wel goed, Stanhope. Verder doe ik het woord,’ kwam de sheriff tussenbeide. Het viel Arendsoog op, dat hij, nu hij enigszins

verdacht was, plotseling geen mister Stanhope, maar gewoon Stanhope was geworden.

‘Hoor eens, Peter, deze heren beweren dat Wright ze aan het begin van de middag een wissel heeft gegeven. Weet jij daar iets van?’ De jongeman haalde zijn schouders op. ‘Ik ben er niet bij geweest, sheriff. Maar als de baas een wissel uitschrijft, krijg ik daar altijd een afschrift van om in de boeken te verwerken.’

‘En...? Heb je vanmiddag een afschrift gehad voor een bedrag van twintigduizend dollar?’ vroeg de sheriff gespannen.

‘Twintigduizend driehonderd en twaalf dollar, precies!’ zei Arendsoog, die minstens even gespannen was als de sheriff.

De klerk schudde het hoofd. ‘Nee sheriff. Zo’n wissel is er bij mijn weten vandaag niet...’ Hij zweeg plotseling en wendde zich tot Arendsoog. ‘Hoeveel zei u, sir?’

‘Twintigduizend driehonderd en twaalf dollar,’ herhaalde Arendsoog.

Peter liep naar zijn bureau en pakte er een dik boekwerk af. Zijn wijsvinger gleed over de regels. ‘Hier heb ik het!’ riep hij plotseling opgewonden uit. ‘Ik herkende het bedrag... Twintigduizend driehonderd en twaalf dollar...’

‘Wat zeiden we!’ kon Arendsoog niet nalaten op te merken.

‘...in contanten uitbetaald aan James Peterson, voorman van de Silver Dollar-ranch in Nieuw-Mexico...’ vulde de klerk aan.

Er viel een doodse stilte. Arendsoog keek verbijsterd van Witte Veder naar de sheriff. Het ontging hem niet, dat het gezicht van de laatste ernstig stond.

‘Kijk nog eens goed, Peter. Staat er niet toevallig nog een post met toevallig precies hetzelfde bedrag...?’

Arendsoog hoorde heel goed de nadruk die de sheriff op het woord-je ‘toevallig’ legde.

Weer gleed de wijsvinger van de klerk over de regels. Hij schudde het hoofd. ‘Nee sheriff... Precies hetzelfde bedrag en dat twee keer op één dag... Het zou me ongetwijfeld opgevallen zijn.’

De sheriff keerde zich naar Arendsoog en Witte Veder. ‘Zou je nu nog zo verontwaardigd doen als ik je van oplichting beschuldigde, Stanhope?’

Dat was de volgende stap! Het beleefde ‘u’ werd al vervangen door ‘je’ en ‘jij’...! Arendsoog dacht koortsachtig na. Hij voelde dat één verkeerd woord nu voldoende zou zijn om achter de tralies te komen. En

hoe zouden zij van die plaats kunnen bewijzen dat ze gelijk hadden!? Eh... is het niet mogelijk, dat mister Wright de afgifte van die wissel nog niet heeft doorgegeven?’ polste hij voorzichtig.

‘Dat weten we pas als mister Wright terug is,’ antwoordde de klerk.

‘Laten we het daarop houden,’ hakte de sheriff de knoop door. En terwijl hij zich naar Arendsoog keerde ging hij verder: ‘Ik hoop voor jou, dat Wright je verhaal kan onderschrijven... Het zal je spijten als je de zaak beduvelt...’

Arendsoog slaakte een diepe zucht toen zij weer op straat stonden. Peinzend keek hij naar de brede rug van de sheriff, die terugliep naar zijn kantoor. ‘Er zit iets fout, boy...’ mompelde hij. ‘Helemaal fout!’

‘Jij denken bedrag zijn toeval?’

Arendsoog schudde het hoofd. ‘Het is misschien een kans van één op de miljoen dat een veekoper op één en dezelfde dag twee kuddes koopt die tot op de dollarcent nauwkeurig hetzelfde waard zijn... En dan... vergeet die verdwenen wissel niet! Het zou een dubbel toeval zijn als de wissel die het bedrag vertegenwoordigt op dezelfde dag spoorloos verdwijnt... Nee, boy, dit zaakje stinkt...!’

Zonder het te weten en alsof ze ernaartoe getrokken werden, slenterden ze in de richting van de vele corrals achter het station van Desert Town. De zon stond als een vuurrode schijf vlak boven de horizon van de woestijn, klaar om weg te kruipen in het hete zand. De afgelopen dagen hadden onze vrienden geleerd dat het binnen een kwartier na zonsondergang volkomen donker was. Onwillekeurig versnelden ze hun pas. Er streek een windvlaag langs de bergen die de weeë lucht van rottend vlees meevoerde. Bijna onmiddellijk draaide de wind echter weer en werd de stank weggevoerd, de bergen in.

Het geroezemoes van het stadje verstomde en er bleven maar twee duidelijk herkenbare geluiden over: het klagelijke geloei van vele koeien en bonken van metaal op metaal van de wagons die aan elkaar gekoppeld werden.

Plotseling bleef Arendsoog staan. Hij greep Witte Veder bij de arm en wees naar een corral. Zelfs de anders zo onverstoorbare Indiaan kon een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken.

‘Ik weet zeker dat we ze daarin gejaagd hebben,’ fluisterde Arendsoog ademloos.

Temidden van de duizenden koeien in de omringende corrals lag één corral volkomen verlaten... Het hek stond wijd open...

Bijna struikelend over zijn eigen benen sprintte Arendsoog naar de corral. Maar als hij verwacht had nog maar één enkele koe te zullen aantreffen, kwam hij bedrogen uit.

Witte Veder voegde zich bij hem. 'Wij zeker zijn dat zijn corral?' vroeg hij, maar in zijn stem klonk door dat hij er zelf geen moment aan twijfelde.

'Voor honderd procent!' antwoordde Arendsoog kort. 'Kijk maar naar het toegangshek. Toen de voorste dieren van de kudde het uit zijn hengsels liepen, hebben de jongens het met een stuk lasso geparceerd.'

Witte Veder knikte. Hij had het stuk touw al gezien.

Arendsoog leunde op het hout en staarde naar de sombere bergen. Hij probeerde een verklaring te vinden voor het verdwijnen van de kudde. Vele gedachten schoten door zijn hoofd. Hij grinnikte toen hij zich realiseerde, dat de meest voor de hand liggende verklaring pas als laatste in hem opkwam. Wright had de kudde gekocht om haar aan de westkust te verkopen. Waarschijnlijk had de bankier de dieren onmiddellijk nadat de koop gesloten was, laten inladen. Nu hij erover nadacht herinnerde hij zich dat hij de hele middag treinen had horen rangeren.

Witte Veder was om de corral heen gelopen naar het toegangshek. In gehurkte houding onderzocht hij de sporen op de grond. Maar zelfs voor de Indiaan was er geen beginnen aan. De grond was volkomen omgeploegd door de vele tienduizenden dieren in de verschillende corrals.

Arendsoog voegde zich bij hem. 'Zullen we teruggaan naar Desert Town, boy? Misschien is Charles Wright intussen terug en kan hij de sheriff ervan overtuigen, dat wij geen oplichters zijn.' Terwijl hij sprak kwam de twijfel weer in hem op. De kudde die zo haastig verladen was... De bedragen die op de wissel gestaan hadden en uitbetaald waren aan de voorman van de Silver Dollar-ranch... Tweemaal hetzelfde bedrag... Hadden zij nu te maken met een ordinaire diefstal of stonk dit zaakje werkelijk...?

HOOFDSTUK 3

Nog meer verrassingen

Het was al donker toen zij de hoofdstraat weer bereikten. De zaken voor deze dag waren gedaan en het was ongewoon druk op straat. De saloons waren overvol en bij de General Store had zich zelfs een rij kopers gevormd. De Bank was gesloten, maar tot zijn tevredenheid constateerde Arendsoog dat in het kantoortje achter de balie licht brandde. Hij liet zijn vuist in een stevige roffel op de massieve deur neerkomen. Pas toen hij dit herhaalde ging de deur van het kantoor open. Door het getraliede venster naast de deur konden onze vrienden de bankier naderbij zien komen. Wright had een revolver in de handen, alsof hij op dit uur en met deze overvolle hoofdstraat bang was voor een overval.

De grote deur was knarsend op een kier getrokken. 'Wie is daar?'

'Mister Wright... eh... Charley...' herstelde Arendsoog zich.

De deur werd iets verder opengetrokken. 'Há...! Mister Stanhope! Hoe maken we het?'

Arendsoog haalde verlicht adem. 'Je herkent me dus?'

'Natuurlijk! Natuurlijk! Waarom zou ik je niet herkennen?' De stem klonk oprecht verwonderd.

'Er is tijdens je afwezigheid het een en ander gebeurd,' antwoordde Arendsoog. 'Hebben je klerken nog iets verteld?'

'Toen ik terugkwam, hadden zij de Bank al gesloten.'

'Je weet dus van niets?'

'Blijven we zo geheimzinnig doen?'

'Sorry!' verontschuldigde Arendsoog zich. 'De zaak zit zo: terwijl mijn vriend buiten het hotel was en ik een bad nam heeft iemand de wissel gestolen, die jij vanmorgen voor me uitgeschreven hebt.'

'Welke wissel?'

Arendsoog zweeg even verbijsterd. Hij keek de bankier doordringend aan, maar de man knipperde zelfs niet met zijn ogen. 'Een wissel op de Phoenix Central Bank voor de kudde die je van de S-ranch gekocht hebt!'

‘De S-ranch? Nooit van gehoord!’

‘De S van Stanhope...!’

‘Van jouw ranch?’

‘Inderdaad!’

Heel even bleef het stil. Toen klonk de enigszins geïrriteerde stem van de bankier. ‘Wil je beweren dat ik van *jóu* vee gekocht heb!’

‘Is dat dan niet zo...?’ Arendsoog voelde een rilling over zijn rug lopen. Rustig blijven, commandeerde hij zichzelf.

‘Is dit een geintje? Komedie...?’

‘Denk even na, Charley,’ deed Arendsoog een laatste poging. ‘Vanmiddag in jouw kantoor hebben we de zaak financieel afgewikkeld. De twee klerken hebben ons samen naar binnen zien gaan...’

‘Je hoort *mij* niet ontkennen dat je in mijn kantoor bent geweest,’ antwoordde Charles Wright langzaam. ‘Maar je weet net zo goed als ik, dat hetgeen we daar bespraken niets te maken had met vee...’

‘Waarmee dan wel?’ Arendsoog kreeg de woorden met moeite over zijn lippen.

‘Kom nou! Kom nou! Laten we geen dommetje spelen...! Of schaam je je ervoor, dat je bij mij een lening kwam vragen?’

‘Een lening...!’ Hij voelde dat het bloed naar zijn hoofd vloog.

‘Nu hoef je niet zo kwaad te worden, vriend,’ ging Wright onverstoorbaar verder. ‘Ik heb je duidelijk uitgelegd, dat het niet mijn gewoonte is geld uit te lenen aan onbekenden als daar geen onderpand tegenover staat...’ Hij duwde verschrikt de deur dicht, maar Arendsoogs voet voorkwam, dat hij in het slot viel.

‘Jij... jij... leugenaar...’ siste de cowboy. ‘Waar haal je de moed van daan...’

De deur werd weer iets verder opengetrokken en de revolver in Wrights rechterhand werd zichtbaar. ‘Niemand heeft Wright ooit voor leugenaar uitgemaakt,’ klonk de kille stem van de bankier. ‘Zullen we samen naar de sheriff stappen, vriend...?’

Arendsoog wist dat hij veel sneller was dan de nogal gezette Wright. Het zou hem niet veel moeite kosten hem het wapen afhandig te maken. Zijn spieren spanden zich...

Met een dwingend gebaar legde Witte Veder zijn hand op Arendsoogs arm. ‘Jij meegaan,’ zei de Indiaan simpel.

Heel even nog bleef Arendsoog in de gespannen houding staan. Toen voelde hij dat zijn spieren zich ontspanden. ‘Je hoort nog van ons, Wright!’ zei hij. Met een bruuske beweging keerde hij de man

de rug toe en beende de hoofdstraat in. Hij voelde dat Wright hen nakeek. Toen klonk het geluid van de zware deur die in het slot viel.

De eerste twintig meter spraken de twee vrienden geen woord. Het was Arendsoog die de stilte verbrak. 'Thanks, boy. Als jij er niet geweest was zou ik die Wright aangevlogen hebben.'

Witte Veder scheen het bedankje niet te horen. 'Wij nu zeker weten zaakje stinken!' merkte hij laconiek op.

Arendsoog lachte als een boer die kiespijn heeft. 'Dat staat als een paal boven water...!'

'Wat wij nu doen?'

Arendsoog haalde de schouders op. 'Misschien doen we er het beste aan naar onze kamer te gaan en de hele zaak nog eens door te praten...' Hij zweeg plotseling en bleef staan. 'Wacht eens even... Charles Wright heeft voor ons een kamer in het Desert Town Hotel besproken...! Welke bankier doet dat voor een cowboy die zonder onderpand geld komt lenen?'

'Mij niet begrijpen...'

'Wel! Als wij van de hoteleigenaar een verklaring krijgen, dat Wright die kamer voor ons gereserveerd heeft, zal het onze vriend de bankier moeite kosten de sheriff ervan te overtuigen, dat wij elkaar alleen maar kennen omdat ik geld kwam lenen! Misschien kunnen we op die manier de sheriff op onze hand krijgen.'

Witte Veder knikte. 'Dan wij praten met mister Barclay!'

Arendsoog duwde de dubbele deuren van het hotel open en ging Witte Veder voor. Zijn gezicht stond verbeterd. Hij deed of hij de afkeurende blikken van het personeel en de in de hal aanwezige gasten niet zag. Het was zijn schuld toch niet, dat er zoveel ongerief veroorzaakt was! Met grote passen liep hij de hal door naar het kantoortje van mister Barclay. Hij klopte.

'Binnen!'

'Good evening, sir', groette Arendsoog alsof er geen vuiltje aan de lucht was geweest.

'U!!!' Het klonk alsof mister Barclay gruwde van het woord.

'Het spijt me, dat we u zoveel last veroorzaakt hebben,' probeerde Arendsoog olie op de golven te gooien. 'Ik twijfel er niet aan, dat u er begrip voor hebt dat iemand die bestolen is alles in het werk stelt om zijn bezittingen terug te krijgen.'

Mister Barclay, die opgesprongen was, scheen inderdaad iets te kalmeren. 'Wat wenst u nu?' vroeg hij, alleen maar beleefd omdat het bij

zijn vak hoorde.

‘Wij zouden het erg op prijs stellen als u een schriftelijke verklaring voor de sheriff wilde ondertekenen... Een verklaring waarin staat, dat mister Charles S. Wright, de bankier, voor ons een kamer in uw hotel heeft besproken.’

‘Het spijt me. Dat kan ik niet.’ Mister Barclay werd duidelijk ongeduldig.

‘Maar... het lijkt me toch niet te veel gevraagd om de waarheid...’

‘De waarheid...’ onderbrak Barclay hem. ‘De waarheid is, dat mister Wright helemaal geen kamer voor u besproken heeft, mister Stanhope...’

Arendsoog was even uit het veld geslagen. ‘Heeft Wright... niet...’

‘Inderdaad! Vanmorgen is door iemand aan de balie een kamer besproken, maar dat was in geen geval mister Wright!’

‘Maar wie dan wel!’ riep Arendsoog uit.

Barclay dacht even na. ‘Ik zal u een dienst bewijzen en u een blik gunnen in onze boeken op voorwaarde...’

‘Gaat u verder. Op welke voorwaarde?’ vroeg Arendsoog, die al voelde aankomen wat Barclay zou gaan zeggen.

‘Op voorwaarde dat u vanavond nog mijn hotel verlaat! U hebt al voor meer dan voldoende moeilijkheden gezorgd.’

‘Afgesproken! Ik mag wel aannemen, dat we de gelegenheid krijgen onze spullen te pakken?’

‘U pakt maar zolang als u wilt, als u maar vertrekt...’ antwoordde Barclay.

‘We hebben een overeenkomst!’ zei Arendsoog.

Barclay kwam achter zijn bureau vandaan. ‘Wilt u mij volgen naar de balie?’

Arendsoog en Witte Veder voelden vele nieuwsgierige blikken in hun rug toen zij in het gezelschap van de hoteleigenaar door de hal liepen. Mister Barclay ging achter de balie, terwijl onze vrienden aan de andere kant bleven. De hoteleigenaar bladerde in een groot boek. Toen hij gevonden had wat hij zocht, draaide hij het om zodat Arendsoog en Witte Veder konden lezen wat er stond.

‘Uw kamer is gereserveerd door een zekere Jones,’ zei Barclay, terwijl hij met zijn wijsvinger de bewuste passage aanwees. ‘Een tweepersoonskamer, ziet u wel? Mister Jones heeft voor u de vereiste anderhalve dollar vooruitbetaald.’

Arendsoog voelde zich moedeloos worden. Hij twijfelde er geen